

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

*„Napiš toto: Dříve než
přijdu jako spravedlivý
soudce, přicházím nejprve
jako Král milosrdenství.“*

/Deníček 83/

1

1. ROČNÍK
2006

Drazí přátelé,

s radostí odevzdáváme do Vašich rukou první číslo „Apoštola Božího milosrdenství“.

Papež Jan Pavel II. ve své encyklice o Božím milosrdenství napsal: „**Současný člověk se často s velkou úzkostí ptá, jaké je řešení těch hrozivých napětí, která se navršila ve světě a vytvořila mezi lidmi. A jestliže se již někdy neodvažuje vyslovit slovo „milosrdenství“, nebo již ve svém svědomí, zbaveném všeho náboženského, pro ně nenalézá odpovídající slovo, tím více je třeba, aby církev toto slovo vyslovovala nejen za sebe, ale za všechny lidi naší doby.**“ /15/

Pomocí našeho časopisu chceme toto slovo vyslovovat a připomínat všem lidem, že Bůh je naším milosrdným Otcem, který nás miluje.

Boží milosrdenství doprovází přece každého člověka od chvíle jeho početí až do smrti. Všichni toto Boží milosrdenství potřebujeme a všichni bychom je měli hlásat a uctívat nejen slovy, ale především svými skutky a životem.

Prosíme, abyste nám posílali své úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu, případně svá svědectví o působení Božího milosrdenství ve Vašem životě.

Doufáme, že otevřete dveře svých domovů před „Apoštolem Božího milosrdenství“ a dovolíte, aby vnášel do Vašich srdcí poselství Boží lásky.

P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vychází čtyřikrát do roka.

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu
– pallotini SAC

Adresa redakce: Lázeňská 61
250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531
fax: 326 910 551
e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování, ilustrace: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo kardinála M. Vlka	3
Deníček /1074/	4
Milosrdné nitro	5
Milosrdenství při odpouštění hříchů	9
Poslání a spiritualita sestry Faustyny ..	10
Korunka k BM	12
Žili jsme nadějí proti naději	13
Život svaté Faustyny	14
Historie Kongregace sester Matky Božího milosrdenství	16
Jaká byla má minulost?	18
Rozhovor s Dominikem Dukou	20
Věrný svědek	22
Učedníci na cestě do Emauz	24
Palladium ve Staré Boleslavi	26
Svátek Božího milosrdenství ve St. Boleslavi	28
Pozvánka do St. Boleslavi a Fulneku ..	29
Literatura	30
Informace	31

Milý čtenáři,

držíš v ruce nový časopis „Apoštol Božího milosrdenství“. Jeho název Tě zve na dobrodružnou cestu poznání „nové“ tváře Boží. V Ježíši Kristu se Izraelitům zjevila mimořádným způsobem „nová“ Boží tvář – Bůh přicházející a sklánějící se k lidem do jejich bídy, opuštěnosti, vzdálenosti od Boha, Bůh existenciálně „solidární“ s člověkem. Ve Starém Zákoně Hospodin říká: „Mým potěšením je být s lidskými syny“ (Př 8,31).

Ježíš slíbil apoštolům a všem, kdo v něj uvěřili, Ducha svatého, který „vás naučí všemu a připomene vám všechno ostatní, co jsem vám řekl já“ (Jan 14,26) a „uvede vás do celé pravdy“ (Jan 16,13). Tento Duch působí v celém průběhu dějin církve. V naší době se například silně projevil na II. vatikánském koncilu, kde znovu jasně ukázal „staré“ tváře Boží novým způsobem (Konstituce o posvátné liturgii, čl. 7). Duch Boží se také silně projevuje v charismatech, která v naší době vyvolává v život a dává je jednotlivcům i společenstvím. Tato charismata jsou dána pro obnovu církve. Papež Jan Pavel II., blahé paměti, nadepsal jednu z kapitol svého programového apoštolského listu Na prahu třetího tisíciletí: „Tvář, kterou je třeba kontemplant“. Myslel na Ježíšovu tvář. A jako úkol církve stanovil: „...dát zazářit jeho tváři i generacím nového tisíciletí“ (NMI, čl. 3).

V naší době se zdá, že člověk „chodí“ daleko od Boha a ve své „suverénní“ svobodě odmítá Boha, který nabízí nový styl života. Bůh nově ukazuje tvář svého milosrdenství, jak to zjevil skrze polskou sestru sv. Faustynu Kowalskou. Jakoby tu Bůh odkládal svou spravedlnost a svrchovanost a projevoval se jako „slabý“. Jiné charisma dnešní doby staví před oči Ježíše „ukřižovaného a opuštěného“. Tuto jeho tvář označil kdosi jako „tvář Boha pro dnešní dobu“. Milosrdný a „slabý“, ukřižovaný a opuštěný Bůh – to je tvář Boží pro dnešní dobu...

S touto tváří s rysy své mocné lásky se dnes nenásilně blíží k postmodernímu člověku „vyzbrojenému“ svou vlastní „svrchovaností“, pýchou a „mocí“, obtíženému tolika hroznými hříchy.

Cesta, na kterou časopis zve, jde tedy zcela ve směru daném papežem Janem Pavlem II. pro třetí tisíciletí. Na této cestě přeji časopisu velký úspěch, žehnám všem jeho čtenářům i tomuto počínu otců pallotínů.

Kardinál Miloslav Vlk,
arcibiskup pražský

„Pálí mě plameny milosrdenství, toužím je vlévat do lidských duší. Ach, jakou bolest mi působí, když je nechtějí přijmout.

Dcero má, dělej to, co je ve tvé moci, ve věci rozšíření úcty k mému milosrdenství, já doplním, čeho se ti nedostává. Řekni bolavému lidstvu, ať se přitulí k mému milosrdnému Srdci, a já je naplním pokojem.

Řekni, dcero má, že jsem Láska a Milosrdenství samo. Přibližuje-li se ke mně duše s důvěrou, naplňuji ji tak velikou milostí, že v sobě samé pro ni nemá dost místa, ale vyzařuje ji na ostatní duše.“

ANGELO JASON SCARANO S.S.I.

MILOSRDNÉ NITRO

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ V LUKÁŠOVĚ EVANGELIU

Italský básník Dante Alighieri označil Lukáše za evangelistu „*mansuetudinis Christi*“ (Kristovy mírnosti, milosrdenství). V jeho evangeliu je mnoho úryvků, kde se s tímto *milosrdenstvím* setkáváme, ale mezi nimi zvláště vyniká podobenství o „marnotratném synu“ (Lk 15,11n): „perla podobenství“, „evangelium v evangeliu“, tak bývá někdy nazýváno. Je to spíše než podobenství o marnotratném synu podobenství o „milosrdném otci“: hlavní postavou totiž není „marnotratný syn“, ale spíše „otec“. Podle bezprostředního kontextu (Ježíš přijímá hříšníky, farizeové na to reptají – Lk 15,1-3) bychom snadno určili, že „milosrdný otec“ představuje na prvním místě samotného Krista, který přijímá mladšího syna (celníky a hříšníky) a staršímu (farizeům) domlouvá. A v Kristově chování se odráží také jednání samotného Otce, takže na druhém místě je tento příběh také podobenstvím o Otcově milosrdenství.

Toto milosrdenství se projevuje nejjasněji při návratu „zbloudilého“. „I vstal a šel ke svému otci. Když byl ještě daleko, otec ho spatřil a, *rozechvěn ve svém nitru*, běžel k němu, objal ho a políbil“ (15,20 – vlastní překlad). Všimněme si, že otec byl „*rozechvěn ve svém nitru*“. Tento výraz (řecky „*esplanchnisthé*“) pochází od kořene „*splanchna*“, který označuje „mateřské lůno, nitro jakožto sídlo mateřských citů“. Příslušné sloveso bychom

mohli přeložit jako „pohnutí, rozechvění nitra“ (s tím odstínem, že se jedná o nitro mateřské: jedná se o podobné pocity, které prožívá matka vůči vlastnímu dítěti). Otec nezůstává lhostejný a netečný při pohledu na svého syna: je „zasažen“ uvnitř. Milosrdenství prýští především z hloubi srdce, aby se pak projevilo konkrétními úkony: objetím, políbením, hmotným obdarováním. Milosrdenství nezačíná vnějším skutkem, ale vnitřním: nerodí se navenek, ale uvnitř, v srdci, dokonce v nitru tohoto srdce, tam, kde sídlí „hluboké mateřské city“. Skutky milosrdenství prokázané *pouze* navenek jsou prázdné, nicotné. Je třeba, aby vyvěraly z hlubin nitra jako tryskající pramen vody, který prýští z hlubin země.

Shodou okolností se stejné sloveso objevuje i v podobenství o *dobrém Samariťanu*: také on byl „zasažen, rozechvěn v nitru“ (Lk 10,33). A z tohoto „rozechvění“ vyvěraly konkrétní projevy solidarity. Stejně tak i Kristus „byl pohnut ve svém srdci“, když uviděl plačící naimskou vdovu (Lk 7,13): a jeho pohnuté nitro ho přivedlo ke konkrétnímu skutku milosrdenství, k zázraku.

A nejdůležitější výskyt tohoto slova je na samotném začátku Lukášova evangelia, v Benediktu (Lk 1,78): „*z nitra milosrdné lásky* nás navštívil ten, který vychází z výsosti“. Kristus je darem prýstícím ze samotného Otcova lůna, z hlubin jeho

milosrdenství: podobně jako dítě přichází na svět ze samotného matčina lůna.

„Pohnut v nitru“ otec běží k synu, obejmě ho a políbí. Mějme před očima, že se jedná o „nehodného“ syna, který opustil otce, aby si začal žít na vlastní pěst: vyžádal si díl majetku ještě za jeho života, a tím ukázal, že se o něj nezajímá, že ho považuje za „mrtvého“. Syn se zajímal spíš o sebe než o otce. A přesto vůči němu otec jedná „jinak“: není mu lhostejný. Rozechvěn v srdci běží k němu, obejmě ho a políbí: jako kdyby se mezi nimi nic nestalo, jako kdyby syn neměl zač se omluvit. *Otcovo milosrdné nitro vidí především člověka, milovaného, ne „hříšníka“.* A s tímto milováním se chce nejprve *osobně* setkat: proto

objetí a políbení. *Milosrdné nitro* by se dalo vyjádřit také jako „slabost“ pro druhého. A tato „slabost“ je na otcových reakcích vidět: běží mu naproti (proti všem konvencím: jakožto otec má určité postavení ve společnosti!), objímá ho a líbá – a to ještě před tím, než se jeho syn omluví! Jako by se on usmířoval se synem, a ne naopak! V odpovědi nezmiňuje hřích, neříká: „Cos mi udělal!“ Pro něj je důležité jediné: syn je tu. Jako by se ani nezajímal o „vyznání“: syn je důležitější! Syn je tady, přišel! *Milosrdenství touží především po setkání s druhým: teprve na druhém místě prokazuje lásku konkrétním darem* (otec dal hmotné dary až po objetí a políbení). Obdarování je důsledkem *osobního setkání*.

Po vřelém objetí následuje rozmařilé obdarování – nejen obyčejné šaty, ale ty nejkrásnější. Nejen navracení synovské důstojnosti, ale „prsten“ – symbol moci. Nestačí sandály, dokonce luxusní obuv, kterou nosí význačné osoby při mimořádných událostech. Nestačí kůzle, dokonce nejuťušnější tele, které se chová a krmí s výhledem na nějakou slavnostní událost. A nestačí dobré jídlo, je třeba hostiny, kterou si mohou dovolit jen bohatí. A jako by to nestačilo, otec zařídí i hudbu s tancem. Tento táta je *milosrdný bez míry* – mladšímu synu velkoryse dává a nepřehlíží ani staršího, když ho ujišťuje o tom, že všechno patří jemu. Nelze přehlédnout tuto *přemíru Božího obdarování*.

Bůh miluje „bez míry a bez konce“ (sv. Pauline Maria Jaricot). Projevuje milosrdenství jak k těm, kteří se nacházejí v hmotné a duchovní bídě (mladší syn), tak k těm, kteří prožívají vnitřní chudobu (starší syn). A tyto projevy bláznivého milosrdenství plynou „z diktátu“ lásky ke konkrétnímu člověku: evangelista píše, že otcovo „nitro se pohnulo“, když uviděl syna, jak se vrací. Otec *nezůstává* vůči svým dětem v nouzi *netečný*. Jeho štědrost není podmíněná ani „dobrým výkonem“ (mladší syn předvedl spíš „špatný

výkon“), ani „správným vyznáním lítosti“ (i v tomto bodě syn zklamal, protože neměl „dokonalý úmysl“ lásky k otci: vrátil se proto, aby „přežil“ – 15,17). A otec ho přesto nevyhání s výčitkou, neposílá ho pryč s prázdnou. Naopak: dává mu v nadbytku. A nedává mu pouze hmotné dary, ale zahrnuje ho především svojí otcovskou (či spíše „mateřskou“) náklonností: přijímá ho bezpodmínečně.

Zatímco oba dva synové jasně kalkulují a vypočítavě uvažují, jak „něco z otcova majetku mít“, otec oproti nim jedná bez kalkulování, z čisté lásky: to je vidět jak na začátku, když dává svým synům podíl z majetku, tak především při návratu „rozmařilého“ syna. „Bez důvodů“ mu dává, co si vůbec nezasluhuje: a to ne proto, že by syn řekl slova „upřímné lítosti“ (spíš to byla slova neupřímná), ale protože *je milosrdný*. Portrét otce běžícího vstříc mladšímu synovi a líbajícího jej dřív, než může vyslovit připravené kající vyznání, ilustruje slova Řím 5,8: „Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci“, a 1 Jan 4,10: „V tom záleží láska: ne že my jsme milovali Boha, ale že on si zamiloval nás.“ Milosrdenství není podmíněno *výkonem* druhého: přichází jako první, přebírá iniciativu.

Neuvažuje v kategorii „*když*“ (budu laskavý, *když* budeš...), ale spíš „*i když*“ (i když si to nezasluhuješ, budu k tobě milosrdný). To je jednoznačně potvrzeno v Lk 6,35: Otcovo milosrdenství se projevuje tím, že je dobrý k nevděčným i zlým. A jaká je míra jeho dobroty? Je to „míra dobrá, natlačená, natřesená, vrchovatá“ (Lk 6,38), jak ukazuje i naše podobenství.

Právem se tomuto podobenství dává název „o milosrdném otci“. Mohli bychom jít dál a tvrdit, že ještě přiléhavěji bychom otce označili ne jako milosrdného, ale „*marnotratného*“. On totiž jedná víc než milosrdně. K pouhému milosrdenství by totiž stačilo, aby odpustil mladšímu synu, aby mu dal „vše potřebné“. On však jde ještě dál: překonává hranice „milosrdenství“ a dává ještě víc, *nad míru*. Tím marnotratným je spíš otec než mladší syn... Každý je však marnotratný jinak: syn rozhazuje „pro sebe“, otec „pro druhého“. Syn „z egoismu“, otec „z milosrdenství“. Syn dopřává sobě bez omezení, otec však dopřává druhému „bezmezně“. Otec je *milosrdný* „*bez míry*“. A z jakého důvodu? Protože je prostě *takový*. Také o samotném Bohu platí: „Miluji, protože miluji“ (druhá lekce modlitby se čtením ze svátku sv. Bernarda, 20. srpna). Není žádný jiný hlubší důvod jeho milosrdného jednání: Je milosrdný, protože je milosrdný. Slitování prýští z jeho nitra milosrdenství. Dá se dokonce tvrdit, že Bůh není milosrdný, protože vidí potřebného, ale protože *milovat a obdarovat* je potřebou jeho lásky.

Nebylo poněkud zbytečné tuto úvahu o Božím milosrdenství tolik rozvést? Nebylo by užitečnější přemýšlet o konkrétních projevech naší lásky k potřebným? Ne, protože nejprve je třeba pochopit a nazírat Boží jednání vůči mně osobně, jeho milosrdenství kontemplovat. A nestačí

pouze o této jeho dobrotě „uvažovat“, je třeba ji také přijímat: v těch oblastech mého života, kde nejsem schopný se jeho odpuštění, jeho milosrdenství otevřít. V těch oblastech, kde mám „zlého Otce“, který mi nedopřává, který mě drží zkrátka, který mi dává „hada, když ho prosím o chléb“. Otce, který mě tyranizuje „neúprosnými požadavky“, který se zajímá jen o můj výkon: otce, který chce víc a víc, a stále není spokojen... Nežiji někdy „před hrůznou tváří“ takového neslitovného Boha? Tato doba mě vybízí, abych se obrátil a svoji představu o něm změnil: Ježíš ukazuje Boha *milosrdného, který dává v hojnosti*. Nakolik jeho milosrdenství (konkrétně, ne „abstraktně, jen ve svém rozumu“) přijímám, natolik jej mohu dávat dál. A „přijímat jeho milosrdenství“ neznamená jen přijímat jeho dary, ale především nechat se proměňovat podle jeho „milosrdného nitra“: stávat se milosrdným tak, jako on je milosrdný. Boží milosrdenství začíná „uvnitř“, a právě tam by mělo začínat i milosrdenství naše. Proto se píše v listu Kolosanům: *Přijměte milosrdné nitro* (3,12 – vlastní překlad). Od nás se nežadá na prvním místě, abychom konali skutky milosrdenství, ale abychom přijali „milosrdné nitro“, ze kterého vyprýští konkrétní činy: dobrota, snášenlivost, odpuštění, svornost (3,13n).

Přijímat samotné Boží „milosrdné nitro“: to je výzva v těchto dnech adresovaná nám. Před Boží tváří můžeme odkládat „nitro svého ne-slitování“ a přijímat Boží otcovské (a mateřské) srdce: podstupovat „transplantaci“, které je znovu a znovu potřeba. A právě tato transplantace život zachraňuje: zachraňuje život nejen náš, ale i našich blízkých.

Blaze těm, kdo přijali a přijímají Boží milosrdenství, neboť jsou milosrdní!

MILOSRDENSTVÍ PŘI ODPOUŠTĚNÍ HŘÍCHŮ

Jednoho dne se Petr zeptal Ježíše: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší?“ (Mt 18,21) Odpustit sedmkrát, to je moc. Ale Ježíš mu v odpovědi vypráví o králi, který začal vyrovnávat účty se svými sluhy (Mt 18,23–35).

Jeden mu dlužil 10 000 talentů. Na ty časy to byla obrovská suma: 340 tun stříbra. Sám král Herodes vydělával ročně jen 900 talentů. Jaký sluha mohl mít u svého pána tak veliký dluh? Je to opravdu neobyčejný sluha, když směle padá před svým pánem a prosí ho: „Počkej a všechno ti vrátím.“ Ale v této chvíli začíná král konat neobyčejným způsobem. Namísto toho, aby trpělivě čekal, až mu sluha vrátí stříbro, velkodušně škrtá smlouvu a celý dluh mu daruje. A znovu se nabízí myšlenka – jaký panovník dokáže tak lehce říct: „Poslyš, zapomeň na dluh, nemusíš mi ho splácet.“

Na stránkách Sv. písma Bůh často vystupuje jako král. V tomto případě podobenství ukazuje velké milosrdenství Boha, který člověku odpouští všechny jeho hříchy. Přesně tak, jak to psal prorok Izajáš: „I kdyby vaše hříchy byly jako šarlat, zbělejí jako sníh, i kdyby byly rudé jako purpur, budou bílé jako vlna.“ (Iz 1,18) Není to důvod vděčnosti vůči velkodušnému Pánu? Ježíšovo podobenství ale tímto nekončí.

Sluha obdržel milost, ale za chvíli ji ztratil. Měl totiž také svého dlužníka, který mu dlužil sto denárů, čili kolem 0,4 kg stříbra. Jak nízká je tato suma oproti 340 tunám... Přesto dal tento sluha svého dlužníka do vězení, dokud mu neodevzdá celý dluh. Takový trestuhodný čin musel být potrestán. „Neměl by ses také ty slitovat nad svým sluhou, jako jsem se já li-

toval nad tebou?“ – řekl král a vrátil zpět své odpouštění. Předal viníka katům a přikázal jim držet ho do chvíle, než mu vrátí celý dluh. Kdo ale může vrátit tolik stříbra, když je ve vězení?

Toto velmi smutné zakončení příběhu nás povzbuzuje, abychom se nad tím více zamýšleli. Sám Ježíš nakonec potvrzuje, že takový osud čeká každého, kdo neodpouští svému bratru. A proto existuje jen jedna Kristova odpověď na otázku: „Kolikrát mám odpustit?“ Je třeba odpustit ne sedmkrát, ale sedmasedmdesátkrát, čili (zase symbolické číslo) vždy, když nás bratr prosí za odpouštění. „Odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům,“ modlíme se každý den Modlitbu Páně. Odpouštění hříchů je hluboký projev Božího milosrdenství. Abychom ho však dosáhli, musíme napodobovat Boha, když podáváme ruku těm, kteří se něčím provinili proti nám.

Dr. František Mickiewicz SAC ■

„Proč se bojíš přistoupit
k dílu, které ti svěřuji?“

/Deníček 1181/

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

PŘIBLÍŽIT LIDEM TAJEMSTVÍ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Každý blahoslavený nebo svatý je darem pro Církev. Svatá Faustyna Kowalská je pro nás darem neobvykle štědrým, protože přináší s sebou nejen vzor pro dokonalý křesťanský život, ale také svou velikou misi, svěřenou Kristem pro dobro celé Církve a světa. ***Dnes posílám celému lidstvu tebe se svým milosrdenstvím.*** – řekl jí Ježíš – ***Nechci zraněné lidstvo trestat, nýbrž toužím jej vyléčit přivnutím na své milosrdné Srdce.*** (Dn 1588).

Ježíš svěřil s. Faustyně úkol obrátit pozornost světa k Božímu milosrdenství, které jako takové bylo zjeveno Bohem už ve starozákonní době. Plnost tajemství Božího milosrdenství vůči lidem přineslo pak zjevení v Ježíši Kristu. Krásné pasáže z deníčku Faustyny ukazují toto tajemství právě ve světle dějin spásy.

Sestra Faustyna píše o projevech Božího milosrdenství ve stvoření andělů, světa a lidí a hovoří o tom, jak milosrdenství Boha navrací člověku spásu, kterou prvotní hřích a osobní hříchy skutečně učinily lidskému pokolení nepřístupnou. Faustyna je ponořená do tajemství milosrdné lásky Boha k jeho stvoření. Ten, který se z lásky stal člověkem a skrze své umučení člověku sjednal vykoupění, s ním zůstává stále ve svátostech. Je s člověkem na jeho cestě k Otci, léčí zraněnou lidskou duši a krmí ji svým Tělem a Krví (Dn 1743–1750).

Rozjímání tajemství Božího milosrdenství bylo v životě Faustyny posilněno darem kontemplace a mystických prožitků. Díky nim byla schopna neobvykle hluboce vnímat tuto Boží vlastnost. Sama zakoušela milosrdenství jako činnou Boží lásku, zahrnující každého člověka od okamžiku početí až k dosažení posledního cíle – nebe.

Na přání Ježíše si sestra Faustyna vedla deníček, ve kterém zapisovala „setkání své duše“ s Bohem „nepochopitelným ve svém milosrdenství“ (viz Dn 6). Je to dílo zcela zasvěcené tajemství Božího milosrdenství a jako takové zůstává zvláštním pramenem poznání této pravdy. Neobsahuje totiž biblické citáty či komentáře, ale opírá se pouze o bohaté mystické zkušenosti pisatelky.

Deníček nejčastěji mluví o obrovském, viditelném a samozřejmém milosrdenství Boha pro duše milující. Sestra Faustyna se snaží o popis milosrdenství pomocí obrazů moře, propasti a hlubiny. Chce zprostředkovat jeho žár pomocí přirovnání k ohni a všude pronikajícího světla. Milosrdenství, jak jej prezentuje Deníček, je vlastností celé Boží Trojice, zjevenou skrze Krista. Cílem působení Božího milosrdenství jsou všichni lidé a celý svět, zvláště pak hříšníci hodní největšího slitování.

Faustyna ví, že jí popisované milosrdenství Boha je tajemstvím a skutečností neprobádanou, nevyčerpanou a nekonečnou. Je si také vědoma toho, že jejím úkolem je poodhalení tohoto tajemství, aby lidé o Božím milosrdenství nepochybovali (viz Dn 483 a 930).

Hlubší poznání tajemství Božího milosrdenství v životě Faustyny má jasný a zřejmý cíl. Jde o ukázání této pravdy lidem dnešního světa a dnešní doby, která se Bohu vzdaluje, a proto potřebuje více milosrdenství. Tento cíl vyjádřil Jan Pavel II. v promluvě u relikvií Faustyny: **člověk nepotřebuje ničeho tolik, jako Božího milosrdenství, oné milostivé lásky, soucitné, vynášející ho nad jeho nemohoucnost k nekonečným vrcholům Boží svatosti.**

Pro přiblížení tajemství Božího milosrdenství světu nepostačí pouhé intelektuální poznání tohoto tajemství víry, zde je třeba každodenní životní zkušenosti. Proto Ježíš mnohokrát pobízel Faustynu nejen k rozjímání, ale především k následování Jeho milosrdenství. ...**má dcero – říkal – dívej se na mé milosrdné Srdce a zrcadli jeho slitovnost ve vlast-**

ním srdci a skutcích, abys ty, která hlásáš světu mé milosrdenství, jím sama planula. (Dn 1688).

Rozjímání o tajemství Božího milosrdenství utváří postoj důvěry vůči Bohu a jeho činné lásce k lidem, posiluje tak rozvoj duchovního života. Hříšníky uvádí na cestu obrácení, když je přesvědčuje o důvěře k odpouštějící Boží lásce.

Tajemství Božího milosrdenství je základem křesťanského života. Svatý Otec Jan Pavel II. ve své encyklice **Dives in misericordia** napsal, že vyznávání a hlásání této pravdy je základním úkolem Církve, bez jehož plnění nemůže žít svým autentickým životem. Sestra Faustyna a její poslání, týkající se poznání a přiblížení Božího milosrdenství lidem, je hlásáním Boha bohatého v milosrdenství. Svatý Otec Jan Pavel II. proto mohl s plným přesvědčením říci: **Sestro Faustyno, děkuji ti, že jsi světu připomněla velké tajemství Božího milosrdenství. Ono nevýslovné tajemství Otce, které dnešní člověk a svět tak moc potřebují.**

s. M. Elżbieta Siepak, ■

Kongregace sester

Matky Božího milosrdenství

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš**, **Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.

/Deníček 476/

HODINA MILOSRDENSTVÍ

„Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj; svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky, vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dokořán. V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno, v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu – milosrdenství zvítězilo nad spravedlností. Dcero má, snaž se v tuto hodinu vykonat pobožnost křížové cesty, pokud ti to povinnosti dovolí, a nemůžeš-li se pomodlit křížovou cestu, tak alespoň na chvíli vejdi do kaple a ucti mé Srdce, které je plné milosrdenství v Nejsvětější svátosti; a jestliže nemůžeš přijít do kaple, ponoř se do modlitby tam, kde jsi, alespoň na okamžik.“

/Deníček 1572/

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

ŽILI JSME NADĚJÍ PROTI NADĚJÍ

Když jsem jednou byla na exerciciích, slyšela jsem o člověku odsouzeném za vraždu, který se v poslední řeči odvolával na Boží milosrdenství. Tato slova mi hluboce zapadla do srdce a od té chvíle jsem dlouhá léta hledala odpověď na otázku, čím je to Boží milosrdenství, když se na něj odvolává i vrah?

Přesvědčila jsem se, že Bůh nedává odpověď hned, ale dobře si pamatuje, co naše srdce hledá. Teď už vím, že pokud Boha hledáme a chceme pro něj žít, tak cesta k jeho poznání je spojena s křížem, poněvadž také život Krista a jeho Matky se vyznačoval křížem. Poznala jsem a našla Boží milosrdenství v kříží svého života.

Jsem matkou tří dětí. Nejmladší dcera, Marie, se svým životem stala otázkou pro moderní medicínu. Její život měl podle největších autorit medicíny skončit už ve třetím týdnu těhotenství. Jak řekli odborníci, není jim znám případ narození dítěte, které má poškozený sedmý pár chromozomů. Podle doktorů by dítě s takovou genopatií mělo zemřít v prvních týdnech po početí. Výrok člověka byl už vydán: dítě bude bez šance na jakýkoliv další rozvoj a život.

Ale ukázalo se, že Boží výroky jsou jiné. Dva měsíce po narození ztratila Marie vědomí. Šla jsem do nemocniční kaple, kde jsem uviděla obraz Ježíše milosrdného, kterého jsem od té doby pokorně prosila, aby mi dítě předčasně nevzal. Potom jsem objevila knížku, ve které byl popsán případ zázračného uzdravení na přímluvu sestry Faustyny. Byl to přelom v mém životě. Od této chvíle jsme se společně s manželem a dětmi každý den modlili růženec k Božímu milosrdenství a ostatní modlitby, ve kterých jsme

prosili sestru Faustynu o přímluvu u milosrdného Ježíše.

Tragédie nemocné dcery však pokračovala neúprosným způsobem. Během celého roku se Marie musela šestkrát vrátit do nemocnice. Nemocniční personál dále stál před nejtěžším případem. Protože už využili všechny způsoby léčby, zůstávali již někteří doktoři a zdravotní sestry vůči tomuto případu lhostejní, jiní s námi soucítili. My jsme se však doma neúnavně modlili. Marie trpěla bolestmi a my tím, že jsme jí nemohli pomoci. Modlili jsme se na jednom poutním místě blízko našeho domu, odevzdali jsme se do péče Matky Boží, ale přesto na naši dceru nadále přicházely chvíle bezvědomí, několikrát se už loučila se životem. Doktoři opakovali, že to se dalo očekávat od začátku. Tehdy se celá pozornost naší rodiny obrátila na poutní místo Božího milosrdenství v Krakově. Neúnavně jsme prosili sestru Faustynu o přímluvu u milosrdného Pána Ježíše, aby nechal naše dítě žít a nám pomohl tento kříž nést.

Boj o Mariin život trval dlouhé měsíce. Dítě několikrát vycházelo ze smrtelného stavu. Lékaři střídavě určovali a zase odvolávali diagnózy. Jedni dávali léky, jiní říkali, že je to zbytečné. Výsledky vyšetřování byly jednou dobré a pak zase špatné. Pokračování v léčbě bylo považováno za zbytečné, protože případ byl beznadějný. Naše víra ale neklesala a naděje nás neopouštěla. Prosili jsme sestru Faustynu o přímluvu.

Bůh naše prosby vyslyšel. Už rok je Marie doma mezi námi a lékaři říkají, že její život pokračuje navzdory všem lékařským diagnózám. Její život a zdraví jsou pro medicínu nepochopitelné. Pro nás je však tento stav jasný a pochopitelný.

Víme, že sestra Faustyna nezklame a milosrdný Ježíš uzdravuje také dnes. Víme, že naše dítě žije ne díky lékařům, kteří léčbu dávno považovali za zbytečnou, ale žije, protože Bůh nám zjevil svou milost. Životem Marie potvrdil, že všechno, co není možné u lidí, pro něj možné je.

T. S. ■

(Převzato z polské verze ABM)

ŽIVOT SVATÉ FAUSTYNY

DĚTSTVÍ

1. část

25. srpna 2005 tomu bylo právě 100 let od doby, kdy se již potřetí rozlehl křik novorozeného děvčátka v skromném domku rodiny Kowalských v polské vesnici Glogowiec. Toto dítě Stanislava Kowalského (1868–1946) a jeho manželky Marianny Kowalské (1875–1965) dostalo o dva dny později při křtu ve farním kostele sv. Kazimíra ve Świnicích Warckých nedaleko Lodže jméno Helena. Po Heleně se manželům Kowalským narodilo ještě sedm dětí. Necele tři hektary málo úrodné písčité půdy a dva hektary luk, které patřily Kowalským, nestačilo na uživení tak početné rodiny. Proto musel otec přes den pracovat u lidí jako tesař a po návratu domů do noci obdělával pole na svém hospodářství. Matka kromě výchovy dětí a starosti o domácnost pomáhala otci, jak jen mohla. I přes toto velké vytižení se dožila krásných devadesáti let.

1

Helena nacházela ve svých rodičích nejen vzor pracovitosti, ale i zodpovědnosti, obětavosti a v neposlední řadě zbožnosti. Přestože žili v bídě, našli byste v jejich domě v malé knihovničce vedle Písma svatého také životopisy svatých, ze kterých se děti dozvíдалy krásné a napínavé příběhy

2

3

hy poustevníků, poutníků a misionářů v dalekých krajích. Pozorná Helenka pak tyto příběhy vlastními slovy vyprávěla na pastvě mladším dětem a svěřila se jim, že i ona se touží připojit k poustevníkům nebo bude jako misionáři učit pohany svaté víře. Pramenem této touhy byla nejenom četba náboženské literatury, ale i Boží působení. Jak sama později napíše ve svém Deníčku, již od sedmi let pocítovala ve své duši Boží volání k dokonalejšímu životu, které ji stále provázelo.

S rozvojem vztahu k Bohu v ní zároveň rostla citlivost k lidské nouzi. Láska k chudým ji vedla k nezvyklým kouskům, se kterými se u jiných dětí v jejím věku

FOTO: ARCHIV ABM

nesetkáváme. Byla 1. světová válka, celý kraj byl zničen, všude panoval velký hlad a nouze. Také ke dveřím Kowalských přicházeli lidé prosit o něco k jídlu. Při pohledu na tuto bídu chtěla na vlastní kůži poznat, jaké to je být žebřákem. Jednou, když jí bylo asi deset let, přestrojila se za žebračku a obešla všechny domy ve vesnici a prosila o almužnu. Po návratu domů prohlásila: „Jak se ti chudáci mají špatně. Kolik musí snést a vytrpět.“

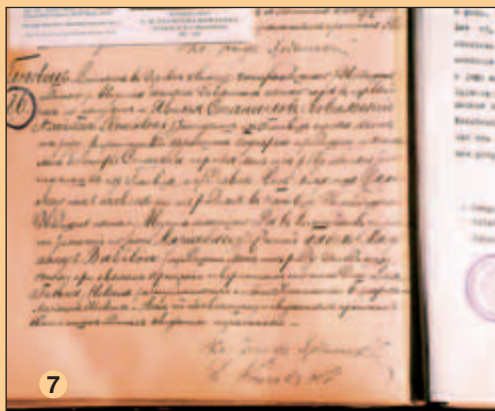
V její rodné vesnici si vyprávějí ještě jeden příběh. Po dvou letech od události, kdy jako žebračka obcházela hospodář-

ství, zorganizovala Helenka tombolu. Nejprve vyprosila od sousedů drobné předměty, potom vyrobila losy a prodávala je. Když už jí nezbyl ani jeden, začala podle čísel rozdávat lidem jednotlivé výhry. A co udělala s penězi? Po ukončení tomboly zanesla vybrané peníze panu faráři, aby je dal nejvíce potřebným.

Do školy začala chodit teprve ve dvanácti letech. Po třech letech pilného učení však musela školu opustit, aby uvolnila místo mladším sourozencům.

(Pokračování)

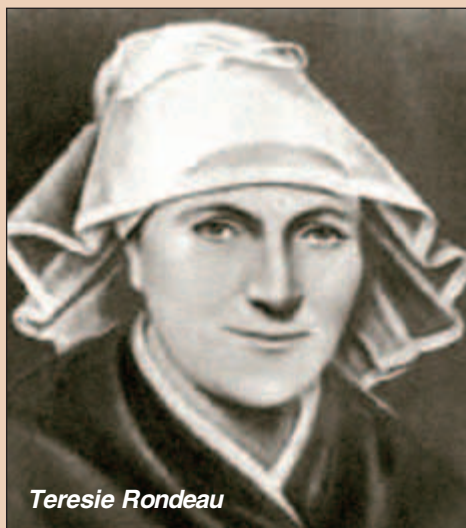
s. Milada Rosová KMBM ■

- 1/ Rodný dům v Glogowiec
- 2/ Stanislav Kowalský – otec
- 3/ Marianna Kowalská – matka
- 4/ Truhlářská dílna v domě Kowalských
- 5/ Pašijka a figurky Srdce Pána Ježíše a Matky Boží, které přivezl z pouti Stanislav Kowalský, když Helena byla ještě dítě
- 6/ Kuchyně a jizba rodinného domu
- 7/ Zápis křtu Heleny Kowalské v knize farního kostela ve Świncach Warckich

HISTORIE KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Kongregaci založila ve Varšavě roku 1862 **Teresie Ewa Potocká** ze Sulkowskich (1814–1881) jako samostatnou a nezávislou řeholi. Pro své společenství našla vzor v práci matky **Teresie Rondeau** (1793–1866) a jejím Domě milosrdenství ve francouzském Laval, proto také Kongregace sester Matky Božího milosrdenství tradičně uznává Matku Teresii Rondeau za svou spoluzakladatelku. Od založení je řeholní rodina ožívována spiritualitou Ignáce z Loyoly, zakladatele Tovaryšstva Ježíšova, a řada otců Jezuitů měla vliv na život společenství. Jako významný středobod života víry těchto sester můžeme sledovat slova „**Ježíši, důvěřuji Ti**“, která odrážejí naději, že vše můžeme, že pro nás nebude nic nemožného, že obstojíme před všemi protivenstvími

Teresie Rondeau

Teresie Ewa Potocká

a překonáme všechny těžkosti a překážky v Ježíši a skrze Ježíše, který nám dává sílu (Filipským 4,13). Milost a milosrdenství jsou základními atributy provázejícími společenství sester ve víře, proto si také za svou patronku zvolily Marii – Matku milosrdenství, neboť Maria zná nejlépe tajemství i cenu Božího milosrdenství.

Milosrdenství – základní charakter společenství – přivádělo od počátku do Domů milosrdenství dívky a ženy, které toužily změnit způsob či stav svého života, ale ve světě pro tuto změnu nenalezaly vhodné podmínky či možnosti.

V meziválečném a poválečném období však do Domů milosrdenství začaly přicházet i dívky a ženy, které se ocitly na hraně zákona a vzhledem k jejich trestné činnosti byly doporučovány soudem, což vedlo k potřebě změnit způsoby výchovy, a tak Domy milosrdenství získaly uzavřený charakter. Jedním z poslání Domů se sta-

lo zajišťování základního vzdělání a středškolského studia různých profesí. Tato forma díla přetrvávala do roku 1962. Přesně sto let po tom, co Matka Teresie Ewa Potocká založila kongregaci, byly Domy ze-státněny. Sestry se však přizpůsobily no-vým podmínkám a ujal se práce s dětmi, které potřebovaly speciální péči, stejně tak jako péče o nemocné a opuštěné ženy. S nemenším nasazením sestry sloužily ja-ko katechetky, sakristiánky, varhanice, vy-chovatelky v mateřských školách a pečo-valy o svobodné matky.

Roku 1989 je kongregaci vrácen dům v Krakově a sestry se vracejí k původnímu poslání kongregace. V současnosti se sestry věnují péči o morálně ohroženou

**Klášter kongregace a kostel
Božího milosrdenství v Krakově**

mládež, svobodné matky, nemocné ženy, tělesně a duševně postižené děti, vyuču-jí děti a mládež katechismu a pracují v ma-teřských školách.

(Redakce JK)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svě-dectvím života v duchu důvěry v Boha a milosr-denství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství mi-losrdenství, formace apoštolů Božího milosr-denství) a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952
544 01 Dvůr Králové
nad Labem
- K rotundě 81/6
128 00 Praha 2

JOSEF KARHAN – „QUO VADIS?“

„Má dcero, pomoz mi zachraňovat duše. Půjdeš k umírajícímu hříšníkovi, který si zoufá, a budeš se modlit tu korunku a tím mu vyprosíš důvěru v mé milosrdenství.“

/Deníček 1797/

JAKÁ BYLA MÁ MINULOST?

Zamysleme se nad svou minulostí. Právě ta nás totiž nejvíce zbavuje svobody. Může v nás zmrznout jako led a stát se těžkým břemenem.

Píše se o jakési „tyranii minulosti“, která nás může pronásledovat. Pokud jsme ve svém dětství nepoznali dostatek lásky, pokud nás vychovávali drsně a pokud jsme byli neustále kritizováni svými rodiči, potom v sobě nosíme pocit, že jsme k ničemu. Naše minulost nás drží ve svých rukou. Není to právě to, co je charakteristické pro neurotický stav, kdy člověk pořád přebývá ve své minulosti? Neurotik nedokáže zanechat to, co bylo, a prožívat současné chvíle. Je otrokem minulosti.

Možná to s námi nebylo až tak špatné, možná že jsme měli dobré rodiče, kteří nešetřili láskou k nám. Ale přesto jsme na různé životní problémy reagovali vlastním způsobem. Naučili jsme se hodnotit situace a odolávat různým pokušením. Dělali jsme to tak právě proto, že dříve se nám to osvědčilo a snadno jsme si na to zvykli. Ten zvyk nás pobízí a dokonce nutí k tomu, abychom v podobné situaci reagovali stejně. Tento starý způsob reakce omezuje naši svobodu. Namísto toho, abychom před novými problémy stanuli s otevřeností, bez předpokladů, máme již na začátku připravenou odpověď. Nic nového se nemůže stát. Podvědomě děláme vše tak, jak jsme si na to zvykli. Tím ale omezujeme proud života, který se nás snaží v každém okamžiku utvářet.

Starý, egocentrický člověk má svůj specifický postoj k času; pro něj se stává důležitá často jen minulost. Na budoucnost se již nedokáže dívat jinak než skrze mi-

nulost, anebo, v nejlepším případě, vidí jen potřebu bojovat s tím, co pominulo. Jenomže ten, který bojuje se svou minulostí, investuje veškerou svou energii do toho, co bylo, namísto toho, aby si všiml možností, které přicházejí. Přítomnost tedy vždy zůstává spoutaná a pro starého člověka nemívá význam; je jen rychlým přechodem od minulosti k budoucnosti. Přítomnost sama v sobě nemá žádnou cenu, je jako nějaký druh transportu, pomocí kterého se přenáší minulost do budoucnosti.

Ve chvíli, kdy se ztotožňuji ze svým „já“, vidím svého bližního ovlivněn svými zážitky. Pokud mě někdo ranil, očekávám, že to udělá znovu. Stojím na stráži a kladu překážky. Potom mu vyčítám, že na mě opět nebyl milý. Ale jakým způsobem by mě mohla jeho sympatie zasáhnout, když se skrývám za svými vlastními překážkami?

Někdy zase proto, že mám dobré vzpomínky z minulých setkání, předpokládám, že i tentokrát budeme plni sympatií. A pokud náhodou tento člověk bude zrovna nesoustředěný a zdeprimovaný, budu se cítit zklamaný – již není takový, jaký byl – a budu to pokládat za provinění či zradu.

Když budu žít tímto způsobem, bude minulost mým tyranem, který mi zabranuje setkávat se s lidmi takovými, jací opravdu jsou. Nebudu schopný vidět je v jejich realitě a pravdě. Jediné, s čím se setkám, bude má představa, kterou jsem si o nich sám vytvořil. Namísto abych se setkal s živým člověkem, potkám mrtvý obraz.

Není divu, že s tímto přístupem je opravdu těžké, abychom se srdečně setkávali.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

BOŽÍ SRDCE PLANE LÁSKOU

ROZHOVOR S OTCEM BISKUPEM DOMINIKEM DUKOU

❖ Jak byste, otče biskupe, přiblížil tajemství Božího milosrdenství? Co to vlastně znamená, že Bůh je milosrdný?

Výpověď: „Bůh je milosrdný“ můžeme pochopit rozbořením slova milo-srdný, což znamená Bůh má srdce a toto srdce je nám milostivé, plane k nám láskou. Jistěže mluvíme v metaforách. Znamená to však, že Bůh není pouze první příčina, nejvyšší rozum, síla, ale ten, kdo k nám má vztah. Hebrejský výraz rahamim vyvolává představu mateřského lůna nebo nitra, připomíná nám to slova proroka Izajáše, kdy Bůh vyznává, že jeho láska k člověku je silnější než láska matky. Na Sinaji zjevuje Bůh Mojžíšovi hlubiny svého bytí. Hospodin je plný slitování a milostivý, shovívavý a nejvyšší milosrdný, věrný a osvědčuje své milosrdenství tisícům pokolení, odpouští viny, přestoupení a hříchy... (Ex 34,6 nn).

❖ „Dříve než přijdu jako spravedlivý soudce, přicházím nejprve jako Král milosrdenství.“ To jsou slova Pána Ježíše, která nacházíme v Deníčku sestry Faustyny. Pán přichází ke každému z nás nejprve se svým milosrdenstvím. Jak vy, otče biskupe, pociťujete Boží milosrdenství ve svém životě?

Při vstupu do řehole mi byla položena před komunitou představeným otázka: „Co žádáš, bratře?“ V prostraci jsem odpověděl: „Milosrdenství Boží a vaše!“ Ve stře-

dověkých řeholích se nevykalo, znamená to, že je to oslovení komunity. Z tohoto milosrdenství – Boha a lidí – žiji dodnes.

❖ **V roce 2005 jste byl na svátek Božího milosrdenství ve Staré Boleslavi. Bylo to zrovna den po smrti Jana Pavla II., který zemřel na vigilií tohoto svátku. Jak vzpomínáte na chvíle po jeho smrti?**

Na dny umírání a smrt nezapomenutelného Jana Pavla II. nelze zapomenout. Tato velká katecheze o lásce a statečnosti se mi vepsala do paměti nesmazatelným způsobem.

❖ **Stará Boleslav je jedním z nejstarších poutních míst v Čechách. Jaký je váš vztah, otče biskupe, k Palladiu země české a kultu sv. Václava?**

Stará Boleslav, to je Palladium a sv. Václav, to jsou dějiny, to je přítomnost, to je

i budoucnost. Kdo nepochopil význam Staré Boleslavi, nechápe nic z dějin této země, jejího lidu, nemůže porozumět ani dnešku a těžko bude podnikat smysluplné kroky do budoucna.

❖ **Boží prozřetelnost to udělala tak, že rok po smrti Jana Pavla II., na svátek Božího milosrdenství, začínáme vydávat v Čechách „Apoštola Božího milosrdenství“. Co byste chtěl, otče biskupe, vzkázat jeho čtenářům?**

Přeji vašemu novému časopisu a jeho čtenářům Boží požehnání a především dar hlubokého porozumění vnitřnímu sepětí mezi milosrdenstvím Božím, které se zjevilo v Ježíši Kristu ve slovech: „Otče, odpusť jim!“ a ve slovech sv. Václava: „Bůh ti to odpusť, bratře!“

**Děkuji za rozhovor.
P. Wojciech Zubkowicz SAC**

Mons. ThLic. Dominik Duka OP, původním jménem Jaroslav Duka, (nar. 26. dubna 1943 Hradec Králové) je dominikán a 24. biskup královéhradecký.

Dominik Duka studoval na Gymnáziu J. K. Tyla v Hradci Králové a bezprostředně po maturitě pracoval v továrně ZVU, kde se vyučil strojným zámečníkem. Po absolvování základní vojenské služby mohl roku 1965 začít studovat teologii v Litoměřicích. V lednu 1968 byl přijat do tajného noviciátu řádu dominikánů. 22. června 1970 byl kardinálem Štěpánem Trochou vysvěcen na kněze.

Nejprve působil v pohraničních farnostech pražské arcidiecéze (Chlum sv. Máří nad Ohří, Jáchymov, Nové Mitrovice). Roku 1975 mu byl odňat státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. V této době se také stává novicmistrem řádu dominikánů a pracuje spolu s Metodějem Habáněm na možnostech formace členů řádu, později se stává magistrem kleriků a vikářem provinciála. Tato činnost končí odsouzením roku 1981 a pobytem ve vězení. Až do roku 1989 pracuje v Plzni jako rýsovač.

Roku 1986 byl ustanoven provinciálem Českomoravské dominikánské provincie. Po roce 1990 nadále působí jako provinciál dominikánského řádu a vyučuje na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a vykonával též úřad předsedy Konference vyšších řeholních představených. 6. června 1998 byl jmenován biskupem v Hradci Králové a 26. září téhož roku vysvěcen. 4. listopadu 2004 byl jmenován též apoštolským administrátorem litoměřické diecéze.

VĚRNÝ SVĚDEK

„Petře, až zestárneš, vztáhneš ruce a jiný tě přepáše a povede, kam nechceš“ (J 21,18b). Toto proroctví, které Ježíš řekl Petrovi, se splnilo také v životě papeže Jana Pavla II. Ano, Kristus mu neušetřil dny ani léta utrpení a nikdy – až do posledního okamžiku – jsem neslyšel ani jednoho slova nářku. V nemoci a utrpení, ve všem, co přinášelo bolest – dokonce i v atentátu – vždy viděl Boží vůli a Boží dobrotu, dokázal vidět ve všem to největší dobro, které Bůh pro něj připravil.

Pamatuji si, že když musel odejít od okna, poté co nedokázal promluvit k věřící-

cím shromážděným na náměstí sv. Petra, řekl: „Možná by bylo lepší, kdybych zemřel, když už nedokážu splnit misi, kterou mi Bůh svěřil.“ Hned potom ale řekl: „Ať se splní Tvá vůle, Totus tuus.“ Díval jsem se na jeho život a byl jsem s ním až do chvíle, kdy se vrátil do domu Otce, a mohl potvrdit, že takový byl až do posledního úderu srdce.

Celý jeho život byl trvalým sjednocením s Kristem, tím kterého Izajáš nazval „Mužem bolesti“ (Iz 53,3). Nejen Církev, ale celý svět se mohl díky médiím zúčastnit jeho odchodu do domu Otce, který se do-

FRAGMENT HOMILIE
ARCIBISKUPA
STANISLAVA DZIWIŚZE,
KTERÝ BYL
OSOBNÍM SEKRETÁŘEM
JANA PAVLA II.
A NYNÍ JE ORDINÁŘEM
KRAKOVSKÉ DIECÉZE.
KÁZÁNÍ PŘEDNESL
16. 10. 2005
NA POUTNÍM MÍSTĚ
BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
V LAGIEWNIKACH

konal, když církev modlitbou prvních nešpor začala slavit neděli Božího milosrdenství. Tento přechod do věčnosti byl poslední homilií Jana Pavla II. – paschální homilií, svědectvím jeho víry v Boha, který je Vykupitelem člověka, milosrdnou Láskou a Vzkříšením.

Během pohřebního obřadu vítr zavřel knihu Evangelia na rakvi papeže. Nezavřel

však knihu, kterou papež – neúnavný poutník a věrný svědek Boží pravdy a lásky – psal po celý svůj život v lidských srdcích. My, kteří jsme šli společně s ním, chceme svědectvím svého života psát tuto knihu dál. Chceme ji předat dalším generacím, aby se nikdy neskončila pouť člověka k Bohu, který nejen že je bohatý v milosrdenství, ale sám je milosrdnou Láskou.“

MODLITBA ZA OBDRŽENÍ MILOSTI NA PŘÍMLUVU BOŽÍHO SLUŽEBNÍKA PAPEŽE JANA PAVLA II.

Ó Nejsvětější Trojice,
děkujeme ti, že jsi církvi darovala
papeže Jana Pavla II.
a dala v něm zazářit
něžnosti svého otcovství,
slávy Kristova kříže
a nádheře Ducha lásky.

On nám svou bezmeznou důvěrou
v tvé nekonečné milosrdenství
a v mateřskou přímluvu Panny Marie
zosobnil obraz Ježíše,
Dobrého pastýře,
a ukázal nám tak svatost
jako vysokou míru řádného
křesťanského života,
jako cestu k dosažení věčného
společenství s tebou.

Podle své vůle nám na jeho přímluvu
uděl milost, o kterou prosíme,
v naději, že bude brzy přiřazen
k zástupu tvých svatých.

Amen.

„Jsem spokojen, buďte i vy.
Modlete se společně s radostí.
Radostně všechno svěřuji P. Marii.“

Jan Pavel II

*S církevním schválením kardinál Camillo Ruini,
generální vikář Jeho svatosti pro římskou diecézi*

UČEDNÍCI NA CESTĚ DO EMAUZ

LUKÁŠ 24,13–35

Co prožívají učedníci na cestě do Emauz? Co prožívají na cestě zpátky? Cestou tam jsou osamocení, i když jsou dva, jdou však bez Ježíše. Vedou monology frustrovaných lidí. Možná chodívali touto cestou spolu s Ježíšem mnohokrát. Teď se, smutní, zastavují. Ježíš tady není a to je naplňuje pocitem osamocení.

„Hovořili spolu o tom všem, co se stalo.“ O událostech je třeba hovořit, tak se člověk učí životu víry, myšlení, cítění. Je třeba mluvit o všem, aspoň s jedním člověkem. Může se stát, že druhý člověk nám nedá odpověď na všechno. Upřímnost a otevřenost nás ale sbližuje s Ježíšem, i když si toho nejsme příliš vědomi.

„Ale cosi jim jakoby zadržovalo oči, takže ho nepoznali.“ Učedníci žijí minulostí, neustále myslí na minulé události a probírají vše, co se stalo. Pro pochopení toho, co se ve mně událo, je třeba nechat Ježíše, aby se ptal. Otázky vedou k prohloubení a objevení toho, co stále zůstává nepochopené. Náš obraz světa závisí na tom, jaké vedeme rozhovory. V závislosti na tom, s kým hovoříme, koho se ptáme a s kým jsme na cestě, se přibližujeme k pravdě nebo se od ní vzdalujeme.

„Zastavili se celí smutní.“ Smutek člověka brzdí. Smutek brzdí citový a duchovní život, brzdí také víru. Smutný člověk je podezřívavý, uzavírá se vůči zprávám nesoucím naději. Ježíš svou otázkou způsobil, že se učedníci zastavili. Jeho slova obnažila jejich smutek. Proč jsou smutní? Nevědí, co je pro jejich život

podstatné, a vysvětlení od lidí považují za nedůvěryhodné a odmítají je přijmout. Smutek vzniká v důsledku vzdálení se skutečnosti a viditelné, hmatatelné reality. Člověk se křečovitě drží vlastních zásad a myšlenkových postupů: „To není možné, to není přijatelné.“ Lidský smutek přivádí milujícího Boha blíž: „...přiblížil se k nim sám Ježíš a připojil se k nim.“

Co od smutku osvobozuje? Říct Ježíši vše, co jsem čekal a co se nestalo. „My však jsme doufali...“ Takovíto lidé, lidé smutní a pesimističtí, jsou i dnes kolem nás. Mesiáš není, ztratil se. Lidé bez naděje. Někdo nás zklamal, zklamali jsme se sami v sobě. Ježíš proměňuje beznaděj v naději. Věrnost, šlechetnost a odevzdannost mají být vyzkoušené.

Naše mluvení o naději. Mluvení o zklamání z lidí, ze života, možná i z Boha. Zvláštní je, že učedníci si nejsou vědomi, ke komu vlastně mluví. Smutek zbavuje člověka duchovního cítění, i když i během smutku můžeme vnitřně růst. Nepoznáváme však Pána, který „se přiblížil... a připojil se k nim.“

Řeč je o lidech, kteří utíkají od společenství. Byli součástí společenství učedníků, pak odešli, utekli. Osamělí, zničení, nenacházejí oporu ve skupině. To Ježíš jim vrací společenství. Jejich první myšlenka je o návratu, aby neodešli i ostatní.

„Ale oni na něho naléhali: Zůstaň s námi.“ Bůh chce, aby člověk prosil, ať zůstane. Čeká otevřenou a upřímnou lidskou touhu, aby byl v těžkých chvílích s námi. Tyto chvíle nejsou však dlouhé. Ježíš zůstává s nimi pro prosté bytí spolu. Teď je možné lámání chleba. Teď je mož-

né vidět a pochopit víc. Bytí spolu a společné požívání chleba, Těla Páně, otevírá oči pro poznání Pána. Takové bytí spolu, takové poslouchání Písma, poslouchání s hořícím srdcem, otevírá oči a dává poznání Ježíše.

„Ještě tuto hodinu se vydali na cestu a vrátili se do Jeruzaléma.“ Cestou do Emauz byli smutní, zarmoucení. Vracejí se šťastní a obnovení. Ježíš neříkal nic o návratu do Jeruzaléma a o sdílení pravdy o jeho zmrtvýchvstání. Když srdce hoří a oči jsou otevřené, není možné neříkat, co jsme viděli a slyšeli. To je jeden z plodů setkání se Vzkříšeným.

Jsme jako učedníci. Jsme osamocení – bez Ježíše, mysleli jsme si..., utíkáme od rodiny, od přátel, od společenství. Nyní nám Ježíš staví před oči dvě znamení: Boží Slovo a Eucharistii. V nich ho máme poznat, tam ho máme hledat.

Učedníci se vracejí. Ježíš jim nedovoluje, aby ho zdržovali, stejně jako to nedovolil Magdaléně. Nedostávají poslání, ale sami cítí, že se musí s bratry v Jeruzalémě rozdělit. Bratrské společenství je, když se dělí o to, co je v nich nejlepší, nejhlubší – o Pána, který se jim zjevil. Lidé, kteří zakoušejí Boha, jsou bohatstvím společenství. Čím hlubší poklady dáváme, tím bohatší je společenství. Tam je znamení přítomnosti Ježíše. Společenství žije stejnou pravdou a o tu se dělí.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

Milostný obraz Panny Marie ve Staré Boleslavi

DUCHOVNÍ STŘED NAŠÍ ZEMĚ

Jsou místa, která jsou velmi úzce spjata s osudem národa. Takovým místem v české zemi je naše Stará Boleslav. Není významnější události v českých dějinách, ať už radostné nebo žalostné, která by tak či onak nebyla spojena se Starou Boleslaví. Tam z krve svatého knížete Václava vyrostla politická i národní síla českého lidu, tam sahají jedny z nejstarších kořenů křesťanské víry a kultury po staletí formující náš národ, tam v nejednom srdci vzešlo světlo víry a naděje, které přikazuje povstat a jít dál...

Ve Staré Boleslavi stojí dva symboly křesťanství v Čechách. Prvním je památný chrám sv. Václava, v jehož spodní části je nad původním hrobem sv. Václava starobylý podzemní kostel sv. Kosmy a Damiána a v jehož těsné blízkosti se nachází knížecí kostel sv. Klimenta s románskou freskovou výzdobou. Druhým symbolem

je velkolepá mariánská svatyně, která se svými dvěma věžemi zdvihá k nebesům jako ruce k ustavičnému díky i prosbám, které sem přinášejí srdce poutníků.

V obou chrámech chová Stará Boleslav to, co nám je a i nadále musí zůstat nejdražším: V tichém podzemí svatováclavského kostela stopy krve dědičného světce Václava a v mariánské svatyni Palladium, milostný obraz Panny Marie.

Těžko bychom v Čechách nebo na Moravě hledali podobné místo, které by bylo tak plné tolika stop slavné minulosti a pravdy, jako právě Stará Boleslav!

Boleslav je duchovním středem země, je mementem křesťanství v Čechách. Vyžaduje naše zastavení v čase.

**R. D. Mgr. Vladimír Kellnar, ■
probošt kapituly**

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 18.00,
zimní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • letní čas: út–so 18.00, ne 8.00, zimní čas: út–so 17.00, ne 8.00.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so 18.45–19.45, zimní čas: út–so 17.45–18.15.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,

pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ VE STARÉ BOLESLAVI

Od roku 2004 se ve Staré Boleslavi každoročně slaví svátek Božího milosrdenství. První neděli po Velikonocích velebíme společnou modlitbou Boží milosrdenství v kostele Panny Marie, kde se přechovává obraz Palladia české země a kde během celých staletí Boží milosrdenství udělovalo tisícům lidí své milosti.

V roce 2004 jsme svátek Božího milosrdenství slavili spolu s otcem arcibiskupem Karlem Otčenáškem, který posvětil obraz Ježíše milosrdného. Velkým přínosem byla také účast sester Matky Terezie z Kalkaty, které přijely do Boleslavi společně s chudými z Prahy. Jejich přítomnost nám připomněla, že před Bohem jsme všichni chudí a ta-

koví stojíme před jeho milosrdenstvím, které nás skrze Boží lásku pozvedá a činí z nás Boží děti.

V roce 2005 svátek Božího milosrdenství obracel naše oči ke Svatému otci Janu Pavlu II., který v době vigilie tohoto svátku skončil svou pozemskou pouť. Biskup Dominik Duka, který byl v té době ve Staré Boleslavi, povzbuzoval všechny, aby měli před Božím milosrdenstvím odvalu podívat se v pravdě na svůj život a na svůj národ.

Boží milosrdenství dosvědčujeme všichni každý den. Je to zázrak, který se koná nejenom ve svátostech, ale také v každé chvíli našeho života. Děkujeme a velebme Boha bohatého v milosrdenství!

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

23. DUBNA 2006

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

STARÁ BOLESLAV

PROGRAM:

8.00 Mše svatá
v bazilice sv. Václava

Kostel Panny Marie

9.00 Mše svatá.
Po mši svaté uctívání Palladia země české.

10.15 Přednáška o Božím milosrdenství.
Po přednášce růženec k Božímu milosrdenství.

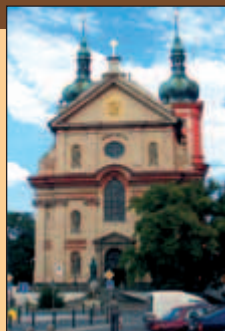
11.00 Hlavní mše svatá.
Celebruje Mons. František Radkovský, plzeňský biskup.
Účinkuje sbor z Jindřichova Hradce.

13.30–14.30 Koncert: Schola od 3A (od tři Antonínů) z Liberce.

15.00–16.00 Adorace v Hodině milosrdenství.

18.00 Mše svatá. Po mši svaté uctívání Palladia země české.

Během mše svaté v 11.00 hod. bude možnost
přistoupit ke svátosti smíření.

FULNEK

Kostel Nejsvětější Trojice

PROGRAM:

10.00 Mše svatá. Celebruje Mons. Mgr. Marcel Tesarčík
– generální vikář biskupství ostravsko-opavského.

14.00 Přednáška o Božím milosrdenství.
Přednáší P. Adam Rucki – biskupský vikář pro
pastorační povolání. (Pro děti je zajištěno hlídání se speciální
katechezí o Božím milosrdenství).

15.00 Adorace Nejsvětější Svátosti s modlitbou k Božímu milosrdenství.

16.00 Společné posezení u táboráku.
Od 9.00 bude možnost přistoupit ke svátosti smíření.

Více informací získáte na adresách:

Otcové pallotini • Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552
Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA KOWALSKÁ APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Elena Bergadano

O okolnostech vzniku obrazu Božího milosrdenství, ale také o dalších osudech této polské sestry vypráví tato biografická kniha italské spisovatelky Eleny Bergadano. Nechybí ani výbor z modliteb sestry Faustyny zahrnující také nověnu k Božímu milosrdenství a Korunku.

Brož., 126 str., 138 Kč

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

prof. Dr. P. Ignacy Różycki

V této publikaci autor na základě přísně vědeckého studia hodnotí osobnost, zjevení i formy kultu Božího milosrdenství.

Brož., 44 str., 49 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Elżbieta Siepak

Výbor modliteb sestry Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství.

Brož., 64 str., 29 Kč

O MILOSRDENSTVÍ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Soubor čtyřiceti krátkých zamyšlení nad tím, jaký význam má milosrdenství v duchovním životě.

Váz., 87 str., 95 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplať za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

**Společnost katolického apoštolátu
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav**

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem:

tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551

e-mail: objednavky@apostol.cz

Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU **OTCOVÉ PALLOTINI**

Jsme společenstvím kněží a bratří.

**Název „pallottini“ pochází od našeho
zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).**

- 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.
- Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.
- Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

LISOVÁN JSEM
JAKO HROZEN,
JENŽ POPRVÉ
LISOVÁN JEST
- VEŠKEROU KREV
SVOU MUSÍM DÁT,
AŽ PŘIJDE VODA
A SLUPKY ZBĚLEJÍ...

(Podle Anny Kateřiny Emmerichové)